

Bertel Haarder (V):

Der er brugt mange ord på restgruppeproblemet, det centrale uddannelsesråd har brugt flere år og produceret en kæmperapport om dette problem. Men hvem er det egentlig, der skaber restgrupper? Ja, det kan man se af den sag, som dette spørgsmål er blevet rejst på. Det er bl. a. ministre, som føjer særinteresserne i deres krav om at skabe højere og højere barrierer, højere og højere uddannelseskra v på hver deres område. Det er det, der skaber restgrupperne. Det er mærkeligt, at det centrale uddannelsesråd i sin lange rapport ser fuldstændig væk fra, at det er organisationer, embedsmænd og ministre, der skaber restgrupper, men her er i hvert fald beviset.

Jeg har rejst dette som et spørgsmål af hensynsfuldhed, skønt det havde været mere naturligt at stille et forslag til folketingsbeslutning om at få sagen ændret, for jeg tror, der er et flertal i denne sal imod den beslutning, ministeren har truffet, men nu får ministeren altså lejlighed til kort at sige, at hun vil lave beslutningen om, og så taler vi ikke mere om det.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Ved fastsættelse af adgangskrav er der søgt et balancepunkt mellem flere hensyn, hvor det primære er at bevare den brede sociale rekruttering. Herudover kan nævnes de stigende faglige krav til de uddannede ud fra et hensyn til børnenes udvikling og forældrenes tryghed og ønsket om at forebygge skolevanskeligheder. Beskæftigelsessituationen især for kvinder gør det ønskeligt at have brede og differentierede adgangsveje, og for at undgå blindgyder og ressourcespild er der tilstræbt nogenlunde ensartede adgangsveje for de unge, som søger pædagogiske og sociale uddannelser. Det er tillige praktisk at have fælles kriterier ved vurderingen på uddannelsesstederne under den koordinerede tilmelding.

Det hidtil gældende pointsystem har til en vis grad favoriseret studenter og HFere. Med de nye bestemmelser er der netop skabt en ligestilling mellem studenter og HFere og unge med praktiske uddannelser eller med arbejds erfaring kombineret med 2 HF-fag, hvoraf det ene skal være dansk.

Herudover vil der fortsat være sikret optagelsesmulighed for ansøgere, som ikke opfylder disse krav. Kvoten for denne gruppe fastsættes efter det forrige års ansøgerfordeling. I 1979 havde ca. 35 pct. studentereksamen eller HF-eksamen, og ca. 10 pct. havde en erhvervsuddannelse. Tallet på ansøgere med 2 års erhvervs erfaring og 2 HF-fag kan ikke opgøres. Men det kan dog umiddelbart antages, at andelen af pladser for ansøgere med andre forudsætninger, herunder altså f. eks. højskoleophold og praktisk pædagogisk erfaring, i 1980 vil udgøre omkring 40 pct. I øvrigt indgår almen erhvervs erfaring, pædagogisk erfaring og højskoleophold som pointgivende aktiviteter ved adgangsreguleringen, og der er yderligere mulighed for gennem justeringspoints at tage særlige hensyn til kvinder, som har brugt nogle år til at passe egne børn, og til personer, der uden uddannelse har vikarieret i daginstitutionerne.

Jeg har absolut ingen planer om yderligere at nedsætte optagelsesalderen, der i 1969 blev sat ned fra 20 til 18 år. Et enigt folketing fastslog dengang, at kravene til de mennesker, til hvem forældrene betror deres børn en stor del af dagens timer, både må være modenhed, livserfaring og en solid faglig baggrund. I øvrigt viser tallene, at mere end halvdelen af ansøgerne er over 22 år, og at sågar 88 pct. er over 20 år, så det er ikke dér, de ganske unge står i kø for at uddanne sig.

For at aflive endnu en myte om organisationsvælde skal jeg oplyse, at BUPLs synspunkter, som deles af et flertal i uddannelsesrådet, ved denne lejlighed ikke er blevet fulgt.

Afslutningsvis vil jeg gerne komme med en beklagelse. Hidtil har det kun været et enkelt parti i denne sal, som har befundet sig på et niveau, hvor det har været nødvendigt at komme med nedsættende bemærkninger om embedsmænd. Det er med beklagelse, at jeg ser, spørgeren har taget denne praksis op. Hr. Bertel Haarder skal til enhver tid være velkommen til at kalde mig følgagtig, hvis han føler trang til det – jeg kan forsvare mig fra denne talerstol – men jeg må på det alvorligste tage afstand fra, at udtrykket anvendes om embedsmænd, der ikke har mulighed for at tage til genmæle.

Formanden: